



מרגש: הגב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש

שושנה

[22]

טובים של המיון, ואני אומרת את הדברים מניסיון.

*

הגענו לבית החולים. הצגנו את עצמינו, סיפרנו על בעלי - מושלל כליה טרי, והזכרנו את העובדה שביום חמישי הוא נפל ועיקם את הרגל. הרופא התורן ביקש לראות את הרגל ולאחר בחינה הודיע: "אדוני, יש לך שושנה". לבעלי הייתה בעבר שושנה ברגל וגם התקופה בשנה הייתה אופינית לכך, לכן קיבלנו את הדברים בלי וויכוחים מיותרים. וחבל.

לאחר 'אבחנת' השושנה לא טרח הצוות לערוך לבעלי אפילו צילום קל, איש לא התייחס לעובדה שביום חמישי הוא נפל ורגלו התעקמה.

במקום זה קיבלנו שני סוגי אנטיביוטיקה. ועל מה שקרה בהמשך, בעז"ה בשבוע הבא

שקבלתי לאחר ההשתלה, לא נחלל שבת לחינם". הרמתי ידיים.

סיימנו את הסעודה ובעלי נשאר לנוח על הספה בסלון.

לאורך כל השבת דאגתי. ביקשתי מבעלי למדוד שוב ושוב את החום, אך הוא נותר עיקש. שמונה פסיק אחד, מדאיג אבל לא מסוכן. מיד עם צאת השבת צלצלתי לאחר הפרופסורים הנחמדים שליווה את בעלי ושאלתי מה לעשות. הפרופסור היה נחרץ - לנסוע מיד עכשיו לבית החולים. קיבלנו את עצתו ויצאנו.

*

הרשו לי רגע לעצור להמלצה אישית; אם אתם נזקקים פעם לשירותי בית החולים, ושלא תזדקקו, מוצאי שבת אינו זמן אידאלי לכך. אם אינכם חייבים לצאת בדחיפות, חכו לבוקר. לילות מוצ"ש הם בדרך כלל הזמנים הפחות

ליל שבת, ערב פסח תש"ע, הר נוף הסעודה התנהלה כסדר. שלום עליכם, קידוש ודברי תורה. האורחות נהנו ורק אני ראיתי את עוויתות הכאב החולפות מדי פעם על פניו של בעלי.

הוא בלע אותן. לא נותן לכאב קל לחמוק. אבל הבחנתי בהן.

בשלב מסוים, כשראיתי שהכאבים מתעצמים ביקשתי לראות את רגלו. "למה?", שאל בעלי. "כדי לראות מה קרה", השבתי על אתר. "זה שום דבר, לא כדאי להפר את מהלך לסעודה", אמר. התעקשתי. הוא ניסה להתחמק. מרגע לרגע הבנתי שיש סיבה להתחמקות. משהו שם ברגל לא נראה יפה ובעלי לא רוצה להפחיד אותי. זו בדיוק הסיבה שהיה חשוב לי לראות במה מדובר. אם אינו דואג מספיק לעצמו, אני צריכה לדאוג לו.

בסופו של דבר בעלי נשבר. לא רק שכנועיי גברו עליו, גם הכאבים שלו נטלו חלק בענין. בעיצומה של סעודת שבת קרה מה שלא קרה מעולם, הוא קרס על הספה בסלון וביקש להמשיך משם את הסעודה, אינו מסוגל לשבת עוד.

באותו רגע ביקשתי שוב לראות את הרגל. בעלי נכנע.

מול עיניי נפרשה רגל אדומה מאוד, נפוחה וחמה. היה ברור שמהו לא טוב עובר עליה. "שנרוץ לקרוא לרופא?" הציעה אחת מהבנות שהתארכה אצלנו. הנהנתי. ארבע האורחות יצאו החוצה במהירות. לאחר זמן קצר חזרו בלי בשורה. רופא אחד אינו בבית והשני לא פתח את הדלת, כנראה נסעו לשבת. "אנחנו צריכים לצאת לבית החולים", אמרתי לבעלי.

"עד שהחום לא מגיע לשמונה שתיים אין צורך לצאת", הוא היה נחרץ. "אלה ההוראות

אנשים אמיצים באמצע הדרך

האחרונים קיבלנו אבחנה סופית של אי ספיקת כליות? בימים הקרובים יאלץ הדוד להתחיל טיפולי דיאליזה או למצוא תורם כליה (בחיריק כמובן...)" נאנחת הדודה.

דממה של תדהמה.

מכאן ואילך התחלף השיח ומעניין דקדוקי הפך לדקדוקים במצוות חסד. "אני אתרום כליה לדוד!" הכריז רבי יעקב, שבאותם רגעים לא ידע כלל כמה התאמות צריך להיות בין התורם לנתרם כדי שרצונו הטהור יוכל להתקיים.

רבי יעקב ודודו פנו לעשות בדיקת רקמות להתאמה. זה היה מדהים.

ההתאמה הייתה מושלמת.

אלא שבאותו זמן רבי יעקב התקשר להתייעץ עם בעלי מה לעשות - האם לתרום לדוד או לחולה מולה החל בתהליכי בדיקה. השאלה הועלתה לגדול בישראל והפסק היה שעניי המשפחה קודמים. שלחנו תורם אחר לחולה שהותאמה לרבי יעקב ומכאן ואילך ליווינו את ההשתלה של הדוד והאחיין עד לסיומה המוצלח בס"ד.

מה שדיון דקדוקי קטן והרבה רצון טהור יכולים לעשות. ממש פליה ולא פְּלִיָה...

רבי יעקב הינו אברך ממודיעין עילית. במשך שנים חלם רבי יעקב לתרום כליה ובכל פעם שיצא העלון של 'מתנת חיים' עלה הנושא על שולחנו פעם נוספת.

רבי יעקב נרשם ב'מתנת חיים' כתורם פוטנציאלי ואף החל תהליך של בדיקות התאמה עבור התרומה. ערב אחד ישבו רבי יעקב ואשתו ושוחחו בענין תרומת הכליה העתידית, הפעם התפתחה השיחה לכדי דיון לשוני; איך אומרים כליה - בחיריק או בשווא? האישה סברה שהניקוד הוא חיריק ואילו הוא סבר שמדובר בשווא. כשביל הספורט ואולי בשביל הידע, החליטו רבי יעקב ואשתו לצלצל לדודה המתגוררת בצפון ומורה לדקדוק במקצועה. הם החליטו שיהיה נחמד לשמוע מה שלומם ועל הדרך גם לברר אצלה את התשובה לסוגיה הלשונית.

השניים התקשרו. כמה מילות נימוסין. התעניינות כנה בשלום כולם ואחר כך השאלה: פליה או פליה?

שקט משתרר מעבר לקו. "הלו?", השניים סוברים שהשיחה נותקה. "מי סיפר לכם?" שואל קול חנוק. מי סיפר מה ולמה?

"נו באמת, מי גילה לכם שממש בימים

